

“едного невѣрника. Така чудо-то стаѣна, и азъ
“непросяхъ друго нѣщо отъ Божѣ-та промысль.”
На тойзи отговоръ, всѣ-те тамо собрани хва-
наха на терзѣя-та да ся смѣятъ, кой-то засра-
менъ си отиде. Ще видѣме въ послѣдствіе-то
много примѣри на обычливо-то това остроуміе,
кое то никогда не я остави и въ най смутител-
ны-те обстоятелства.

На другій-атъ день затечесѣ да ся совѣ-
тува при человѣка кого-то ѣ бѣха казали; и
научисѣ отъ него че прошеніе-то требаше да
ся подинше отъ сама нея. Писаринъ-атъ о-
бѣщасѣ да го навише какво-то що е прилично,
и когдѣ-то ся сверши, Лопуловъ, послѣ мал-
ко сопротивленіе, склонисѣ да ся испроводи,
и воспользувасѣ отъ тоя случай да проводи и
отъ негова страна оѣце едно писмо за свои-те
негови особны работы.

Отъ тойзи часъ, непокойствіѣ-та на мла-
да-та дѣвойка престанаха, здравіе-то ѣ ся под-
нови, и родители-те ѣ радувахасѣ като я гле-
даха да придобыва естествѣнна-та нейна весе-
лость. Счастливо-то това мѣненіе не имаше
друга причина освенъ щото она вѣруваше че
ще ся удостои пашапорта си да земе, и за-